

Tanıdık Bir Yabancı

“Beulah,” dedi Nannie, “gitmeden gel de yastıklarımı düzelt, bu sallanan koltuk aşırı rahatsız.”

“Tamam, hanımım, geliyorum hemen.”

Nannie derin bir iç çekti. Gazeteyi aldı ve sosyete sayfalarını karıştırdı, ya da sadece ahali sayfaları demeli, çünkü Collinsville’de gerçek bir sosyeteden bahsetmek zordu.

“Bakalım, bakalım,” dedi, kibirli burnunun üzerindeki kemik çerçeveli gözlüklerini düzelterek. “‘Bay ve Bayan Yancey Bates akrabalarını ziyaret etmek için Mobile’e gittiler.’ Bunda ne var ki, insanlar her zaman birbirlerini ziyaret ederler” diye düşündü biraz yüksek sesle. Bakışlarını vefat ilanlarına indirdi, bunları okumak ona hep gaddarca bir keyif verirdi. Hayatı boyunca tanıdığı herkes, birlikte büyüdüğü adamlar ve kadınlar, hepsi günden güne ölüyordu. Onlar mezarlarında soğuk ve kıpırtısız yatarken, o hâlâ hayatta olduğu için kendiyle gurur duyuyordu.

Beulah odaya girdi. Bayan Nannie’nin gazete okuduğu sallanan koltuğa geldi. Yaşlı kadının arkasından sırtındaki yastıkları aldı, kabarttı ve tekrar hanımının arkasına, rahat olacağı şekilde yerleştirdi.

“Böyle daha iyi, Beulah. Biliyorsun her yıl bu zamanlarda romatizmam tutuyor. Çok acı veriyor, kendimi çok çaresiz hissediyorum, evet, kesinlikle, çok çaresiz.”

Beulah anlayışlı bir şekilde onaylayarak başını salladı.

“Aynen, hanımım, bilmem mi. Bir amcam vardı, az kaldı ölüyordu o acıdan.”

“Gazetede ne gördüm biliyor musun, Beulah, yaşlı Will Larson ölmüş. Garip, kimse bu yüzden beni arayıp bir şey demedi. Arkadaşımdı, biliyorsun ya, çok iyi arkadaşımı.” Muzipçe başını salladı, elbette, onun gizli hayranlarından biri olduğunu ima edercesine...

“Yani,” dedi Beulah, duvara yaslı duran büyük sarkaçlı saate bakarak, “Ben en iyisi doktora gidiveriyim de, sizin ilaçlarınızı alayım. Bir yere kıpırdamayın, bir koşu gidip geleceğim.”

Kapıdan çıkıp kayboldu ve beş dakika sonra Nannie ön kapının çarpma sesini duydu. Bir kez daha gazeteye göz gezdirdi. İlgisini başyazıya vermeye çalıştı, planlanan yeni mobilya fabrikasıyla ilgili makaleyi okumayı denedi ama her seferinde karşı konulamaz, çekici bir güçle vefat ilanlarına geri döndü. Hepsini iki ya da üç defa en baştan okudu. Evet, hepsini tanıyordu.

Şöminenin içinde yanan parlak kırmızı ve mavi alevlere baktı. Bu şömineye şimdiye kadar kaç kere bakmıştı? Kaç soğuk kış sabahı parlak renklerdeki yamalı yorganının altından çıkmış, buz gibi zeminde zıplayarak gelip zar zor ateş yakmıştı burada? Binlerce kez! Semtin anacaddesindeki bu evde yaşadı hep, tıpkı babası ve ondan önce de onun babası gibi. Ataları buraya ilk yerleşenlerdendi, mirasıyla gurur duyuyordu. Ama hepsi geride kalmıştı, annesi ve babası ölmüştü, yaşlı arkadaşları da göçüp gidiyordu, yavaş yavaş ve neredeyse kimseler fark etmeden. Kimse bir hanedanın bu şekilde geçip gideceğini düşünemezdi, güney aristokrasisini temsil eden bir hanedanın; bu yerleşim yerini, bu köyü ve şehri. Gecenin içinde göçüp gidiyorlardı, yaşamlarının küçük alevleri o tuhaf, görünmez güç tarafından söndürülüyordu.

Gazeteyi kucağından itti ve gözlerini kapadı. Sıcaklık ve odanın havasızlığı uykusunu getirdi. Neredeyse uykuya dala-caktı ki, sarkaçlı saat zamanı haber vererek onu uyandırdı. Bir, iki, üç, dört...

Yukarı baktı, biraz afallamış görünüyordu, odanın içinde kendi varlığından başka bir varlık sezdi. Gözlüklerine uzandı ve hemen gözüne takıverip bakışlarını odada gezdirdi. Her şey yerli yerinde görünüyordu. Oda inanılmaz şekilde sessizdi, yoldan geçen arabaların sesi dahi yok gibiydi.

Nihayet gözlerini odakladığında, onu gördü. Adam tam karşısında ayakta duruyordu. Bir an soluğu kesildi.

“Aha, sizsiniz, “ dedi.

“Beni tanıyorsunuz yani?” dedi genç adam.

“Yüzünüz tanıdık geliyor.” Sesi sakindi, sadece şaşırmişti.

“Hiç şaşırmadım,” dedi adam etkileyici bir tonda. “Sizi iyi tanıyorum. Siz henüz küçük bir kızken sizi gördüğümü hatırlıyorum, çok tatlı bir çocuktunuz. Annenizi ziyarete geldiğim zamanı hatırlamıyor musunuz?”

Nannie ona sertçe baktı. “Hayır, hatırlamıyorum, siz anne bilemezsiniz ki; çok gençsiniz. Ben yaşlı bir kadını, siz daha doğmadan önce öldü annem.”

“Yo, hayır, hayır. Gayet iyi hatırlıyorum annenizi. Çok makul bir kadındı. Siz de bir şekilde ona benziyorsunuz. Burnunuz, gözleriniz, ve beyaz saçlarınız da aynı. Kesinlikle gözden kaçmıyor, kesinlikle!” Adam ona yukarıdan baktı. Gözleri kapkaraydı, dudaklarıysa kıpkırmızı, sanki ruj sürmüştü. Yaşlı kadına çekici göründü, ona doğru çekildiğini hissetti.

“Sizi şimdi hatırlıyorum. Evet, tabii ya, küçük bir kızdım. Ama sizi hatırlıyorum, bir gece geç saatte gelip beni uyandırdınız, o gece...” Birden nefesi kesildi, gözlerinden onu tanıdığını belli eden bir ışıltı ve korku geçti, “annemin öldüğü gece.”

“Doğru, sevgili hanımefendi, ama sizin epey sağlam bir hafızanız varmış, hele de bu yaşta biri için!” dedi, son birkaç kelimeyi söylerken bilerek ses tonunu değiştirdi. “Ama o zamandan beri beni defalarca gördüğünüzü hatırlayacaksınız. Babanızın öldüğü gece de ve sonra sayısız kereler. Evet, tabii

ya, sizi defalarca gördüm, siz de beni, ama sadece şimdi, sadece şu anda tanımış olmalısınız. Oysa daha geçen gece eski bir arkadaşınızla, Will Larson'la konuşuyordum."

Nannie'nin yüzü kireç gibi bembeyaz oldu, gözleri için için yanıyordu sanki, gözlerini adamın gözlerinden ayıramıyordu. Onun kendisine dokunmasını istemiyordu, ona dokunmadığı sürece kendini güvende hissediyordu. Boşlukta yankılanan bir sesle konuştu Nannie:

"O zaman siz..."

"Gelin bakalım," diye sözünü kesti yabancı. "Benim tatlı hanımefendim, boş yere laf kalabalığı yapmayalım. Kötü bir şey olmayacak, ki aslında bilakis hoş bir his."

Nannie sandalyenin kolçaklarını sınıksı kavradı ve hareketli bir şekilde sallanmaya başladı. "Uzak durun benden," diye fısıldadı kısık bir sesle. "Uzak durun benden, dokunmayın bana, hayır, şimdi değil, hayata veda etmeden önce gördüğüm göreceğim bu kadar mıydı yani, bu haksızlık, uzak durun, lütfen!"

"Ah," diye güldü şık genç adam, "Hanımefendi, hintyağı içmek üzere olan bir çocuk gibi davranıyorsunuz. Sizi temin ederim şu kadar olsun nahos bir şey değil bu. Şimdi, hadi gelin, yaklaşın, yaklaşın, sizi alnınızdan öpmeme izin verin, kesinlikle canınız acımayacak, kendinizi çok sakın ve rahatlamış hissedeceksiniz, sadece uykuya dalar gibi."

Nannie kendini koltukta olabildiğince geriye itti. Adamın kırmızı dudakları gittikçe yaklaşıyordu. Çılgılık atmak istedi ama nefes dahi alamadı. Böyle olacağını hiç düşünmemişti. Gövdesiyle koltuğun en uzak köşelerine kaçtı ve yastıklardan birini sıkıca yüzüne bastırdı. Adamsa güçlüydü, Nannie onun yastığı çekip almaya çalıştığını hissediyordu. Yüzü, büzülmüş dudakları ve şehvet dolu gözleriyle adam sanki tuhaf bir âşıkmiş gibi görünüyordu.

Kapının çarptığını duydu Nannie. Elinden geldiğince yüksek sesle çığlık attı. "Beulah, Beulah, Beulah!" Koşan ayak seslerini duydu. Yastığı yüzünden çekti. Siyahi kadının kara yüzü yukarıdan ona bakıyordu.

"Neyiniz var, Bayan Nannie? Bir şey mi oldu? Doktoru arayayım mı?"

"Nerede o?"

"Kim, Bayan Nannie? Neyden bahsediyorsunuz?"

"O buradaydı, onu gördüm, benim peşimdeydi, ah, Beulah, ne diyorum sana, buradaydı işte."

"Ah Bayan Nannie, siz yine kabus görüyordunuz."

Nannie'nin gözlerindeki histerik mor parıltı söndü, bakışlarını tedirgin Beulah'tan uzaklaştırdı. Şöminenin içindeki ateş yavaş yavaş ölüyordu, son alevler edalı bir şekilde dans ediyordu.

"Kabus mu? Bu sefer de mi? Emin değilim."